

Kako smo pokopavali pusta.

Spisal F. G. Hrastničan.

To smo vam bili navihanci! Če smo le mogli, smo napravili kaj takega, kar marsikomu, posebno pa našim staršem, ni bilo ravno prijetno! A kaj smo se menili mi, razposajeni otročaji za to; da je ugajalo le nam, pa je bilo dobro. Drugi — ha! — kaj smo se menili za druge! Pri nobenem početju nismo pomislili, bo li to tudi drugim všeč, kaj še, prav po svojih lahkomišelnih glavicah smo ravnali . . . Da se je tako početje mnogokrat slabo končalo, je pač umevno. Najnavadnejši konec je bilo — no, kaj bi se sramoval, saj vem, da se je to že pač vsakemu pripetilo — brezovo olje . . . Ha, to smo se zvijali pod neusmiljenimi udarci in kričali, da je bilo groza . . . Pa mislite, da je trajala dolgo ta žalost? Kaj še! Tako dolgo, da smo čutili še pekočine, ki jih provzročča ono preklicano zdravilo neslušnosti in lahkomišelnosti — a nas vkljub temu ni ozdravilo, pa smo bili zopet tisti kot poprej . . .

Nekoč nas je pa vendar izplačalo! Naj vam torej povem, kako je to bilo!

Božič je minil. Še nekaj tednov — in dospel je čas vseh šem in norcev. Razume se, da smo bili tudi mi med njimi.

Tisto jutro smo šli na podstrešje ter premetali vse zaboje in skrinje, iskali in brskali po njih tako dolgo, da smo našli nekaj pisanih cunj in raztrganih oblačil, ki smo jih potem porazdelili med seboj. No, in potem smo se pritihotapili v podstrešno sobo ter se jeli oblačiti vsak v svoje oblačilo. Haha, da ste nas videli! Bili smo res prave pravcate šeme, prave pravcate maškare!

Sorčanov Edvin je imel moje mame krilo, ki se je vleklo za njim. Njegov bratec Erno, ki je bil v svoji čudni obleki najbolj podoben gorskemu škratu, mu je nosil to dolgo krilo. — Jaz sem si oblekel očetovo črno zimsko suknjo in pokrtil glavo s prašnim širokokrajnim klobukom. — Moj brat Stanko je bil vojak, kar je po njegovem mnenju najčastnejši stan.

Še dva tovariša vam moram predstaviti: to sta učiteljev Vilko in moj najmlajši brat Kamilo. Vilko je bil v moji starosti, samo nekoliko manjše in šibkeje rasti. Bil je takorekoč voditelj pri vseh nerodnostih, ki smo jih počenjali, pa se je znal vedno dobro izviti, kadar je prišla kazen. Tudi danes se je postavil vrsti našemljenih pustnih veseljakov na čelo ter jim ukazoval s krepkim svojim glasom . . . No, in bili smo mu pokorni vsi od najstarejšega pa do najmlajšega.

In ko smo bili vsi pripravljeni in oblečeni, je povzdignil Vilko svoj ukazujoči glas, in mi smo ga poslušali z napeto pozornostjo . . . Ukazal je, da moramo napraviti pusta, ki ga bomo potem pokopali, da bomo imeli vsaj eno leto pred njim mir.

Kmalu je bil gotov naš pust iz slame in cunj, oblečen v staro očetovo obleko. Položili smo ga na nosilnice, ga dvignili na rame ter korakali v

dolgi pogrebni vrsti dol s podstrešja na prostorno dvorišče . . . Tu se spomni Vilko, da še ni izkopana jama. In kakor bi trenil, zagradi v bližini ležečo motiko in koraka zopet naprej, noseč svoje „bridko orožje“.

Jaz sem pel žalostne pesmi z globokim, otožnim glasom, ki je ostale tako ganil, da so jeli na ves glas kričati in jokati . . . Na grozno vpitje so priletele naše matere in sestre iz hiše — hvala Bogu, da očetov ni bilo doma! — in lahko si mislite, kako so gledale ta nenavadni izprevod . . . A kmalu so se spomnile, kaj to pomeni, in smejale so se, da ni bilo smehu ne konca ne kraja . . .

Mi pa smo se medtem približali prostoru, kjer smo nameravali pokopati pusta. Položili smo ga na tla, in Vilko je izmeril s palico njegovo velikost ter jel kopati jamo, kjer naj bi počival ubogi pust . . . Zamahnil je z motiko in po neprevidnosti in nerodnosti zadel z ročajem tudi — Stankovo glavo, da se je pokazala kri. Ranjenec je kričal, kakor bi ga devali iz kože. Saj hudo mu ni bilo Bog ve koliko, a videl je kri, in to je bil ves njegov strah. Dasi je bil Stanko vojak, krvi vendar ni mogel videti . . .

Mama je jokajočemu junaku popolnoma ovila glavo, samo oči so mu žalostno gledale v svet.

Pust je ležal, kamor smo ga položili, dokler ga niso drugi dan sosedovi otroci z velikim krikom in vikom vrgli v vodo . . .

* * *

V poznejših letih pa smo se še mnogokrat spominjali na ta dogodek, in kadarkoli ga omenjam dobri svoji materi, me ta skoraj osorno zavrne, češ, dosti me je veljala ta neumnost!

Tudi Stanko ni nič kaj vesel, ko se domisli onega dneva in z jokajočim obrazom nam pokaže veliko brazgotino na glavi, ki je še današnji dan priča naše lahkomiselnosti.

Pogum.

*Pred nami so strmine, hrib,
pred nami temna noč,
a mi gremó naprej — naprej,
veselo vriskajoč.*

*Saj dobro vemo, da dehti
za hribi ravna plan,
da nam zasiže za nočjo
vesel in jasen dan.*

Branko Brankovič.

